

heden fuldkommen vanvittige Tilstande. Man vilde ikke finde sig i, at et Køretøj bevægede sig henad Vejen paa den Maade, men vi finde os rolig i at lade Produktionen bevæge sig i en saa vanvittig Gangart, snart kører den fast, snart løber den løbsk, ingen styrende Haand, Styret er faldet ud af selve Nationens Haand.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds gav en meget indgaaende, en meget dristig og meget rammende Kritik af vort Erhvervsliv, særlig af Bankerne. Han sagde, at Bankerne ere Lederne af Erhvervslivet, men han erkendte, at den Ledelse, som Bankerne havde staaet i Spidsen for i de sidste Aar, havde ført vort økonomiske Liv i for hurtigt Tempo og i fejl Retning. Ja, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds gik videre og sagde, at vort økonomiske Liv er blevet ledet vild siden 1901, og han forlangte, at de Mennesker, som havde Medansvaret for, at vort økonomiske Liv er bleven ledet vild, skulde fratræde. Han forlangte et Personskifte, der tillige skulde være et Systemskifte, ved Privatbanken. Men jeg spørger det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, der fremsatte denne Kritik og disse Krav: Hvor har det ærede Medlem Magten til at fremkalde dette Personskifte, dette Systemskifte, til at faa alle disse Mennesker, der ere medansvarlige for, at vort økonomiske Liv er vildledt, bort? Han siger selv, at Bankerne ere de egentlig regerende her i Landet. Hvad de 5 Bankdirektører bestemme, siger han, er vigtigere end meget af det, vi her sidde og lave af Love. Ja, deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret, men det er jo ikke andet end Gentagelse af den Kritik, som Gang efter Gang er fremsat fra Socialdemokratiets Side. Vi have netop sagt, at det er det 3die Ting, Pengemagten, Finansverdenen, der ere de egentlig regerende i vort Land.

Det nuværende Samfund, som det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) holder saa stærkt paa, skildres af hans Gruppefælle, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, paa følgende Maade: „En Diskonto paa 6 à 6½ pCt. — den har nu varet i 2 Aar, nu er den ganske vist nedsat med ½ pCt., men samtidig have vi faaet at høre, at den ikke vil blive nedsat i lang Tid —, en Forretningsløshed, som er kendelig, en Arbejdsløshed, som er voksende, en Børs, der er nervøs, 4 Banker, der ere under Bankgaranti, og nogle Sparekasser, der ere insolvente“. Saaledes

er denne Skildring af det nuværende kapitalistiske Samfund fremsat af en Højremand, af en konservativ Folketingsmand. Vi Socialdemokrater kunne ikke gøre vor Kritik skarpere.

Det ærede Medlem viste, hvorledes Børsen, som er Hjertet i vort Lands økonomiske Liv, lader sig bevæge ved løse Rygter, hvorledes de og Dementier af dem kunne drive Kurserne op og ned. Han fortalte, hvorledes Spillesygen vokser, selv gamle Koner spille paa Børsen, anbringe nogle Penge hos en Veksellerer, for at han skal købe paa Børsen for dem; han fortalte, hvorledes 5 Haandværksmestre, han havde kendt, hver havde sat den lille Formue, de havde sparet sig sammen, over Styr. Han fortalte, hvorledes Firmaet Strøyer sendte sine Agenter ud til Provinserne for at lokke Folk til at spekulere i Majs. Men hvad er dog dette for et Vanvid? Kornet, Majs, Livsfor nødenhederne, det skulde dog være til at mætte Mennesker med, det skulde dog være til at tjene det menneskelige Behov, og saa er det blevet en Spillemon, som der jobbes med paa Børserne Verden over. Hvad er det dog for en Karikatur af et Samfund, der fremgik af det ærede Medlems Skildring?

Det ærede Medlem sagde, at Nationalbanken var den Klippe, hvorpaa vort Erhvervsliv bygger. Saa stærke Ord brugte han. Men samtidig indrømmede han, at selv Nationalbankens Aktier kunne komme i Hænderne paa Jobberne. Mere fast ligger altsaa ikke Klippen for det danske Erhvervsliv. Jeg maa spørge det ærede Medlem, hvorfor han da ikke støttede Socialdemokratiet, da vi for et Par Aar siden netop kæmpede af al Kraft for, at Nationalbanken skulde ind under Staten, at Staten skulde tage Seddeludstedelsen i i sin Haand. Men da stod det ærede Medlem paa den anden Side og holdt paa, at det private Aktieselskab skulde have sin Oktroj forlænget paa 30 Aar. Nu erkender han selv, at dette Grundlag er saa løst, at Jobberne kunne faa fat paa Nationalbankens Aktier og jobbe med dem. Det, han siger skulde være Klippen for vort Erhvervsliv, er i Virkeligheden Sand.

I Stedet for at opstille et positivt, antikapitalistisk Reformprogram giver det ærede Medlem nogle elskværdige Raad. Han siger, han dekretterer næsten, at Bankaktier skulde ligge fast, ærede Medlemmer ville finde det i hans Tale. Men de gøre det blot ikke. Det ærede Medlem erkender selv, at de ikke gøre det, og jeg tror ikke, at Aktierne ville rette sig efter det